

„Isznak-é még veresbort a budai bormérésekben...”

görnyedthátú anyókás házai görbe sorokban csoszognak a férfiasan feszülő Sztálin-híd felé. Kéhhly-mama bormérése- nek ódon szekérfogadó kapuja felett fényesség hívogat, neonfény-beiük: »Etterem.« Belé- pck, söntésében misem válto- zott. Fuvárosok, derűsarcú »gyári-legények« álldogálnak pohárral kezükben, ahogy Krúdy láthatta őket, naponta, amikor a Templom utcából át- ballagott három decire és csak úgy mellékesen — írni. De az ivószoba, »Szindbád az úr és hajós« csöndes »műhe- lyc« elhökkeníti a belépőt. Giccses lokállá formálták, pálmalevelelkekel, csillogó vako- lattal, sejtelmesen »bujá« vi- lágitással. Krúdy Gyula em- léktábláját böhöm cserépkály- hával takarták el, még néhány évc, zöld kerítéssel védett asz- tala és széke eltűnt. Botrán- kozó kérdésemre, hogyan tör- ténhetett ez, megnyugtató vá- laszt adott az üzletvezető:

— Hát igen, sajnos, ez meg- történt, 1951 táján, amikor új- ból megnyílt a helyiség. De az utolsó hónapokban annyian vetették szemünkre ezt a hi- bát, hogy a vendéglátóipar üzemgazdálkodása ígéretet tett: Szilveszter estjén már is- mét ott hallgat, emlékeztet Krúdy Gyula asztala, széke, színes abrosza és vásáron kö- szörült pohara. A helyiség pe- dig, még tavasszal visszakapja régi arcát.

Nem így Óbudán,

ahová Krúdy tisztelete vonz.
A Mokos utca még a régi,

Hosvay Ferenc